

ἀπτώξ—ἀπωθέω.

τινες, ὡρελοῦμαι ἐκ τεινες, ἀπόρως εἶχε .. τῆς τύχης ὅπως ἄφαιτο' ενεγένεσαι, σμεληθεῖσαι, πρᾶλ. Σοφ. 'Αποσπ. 366· (ἡ παλαιὸς ἰδεῖα περὶ θυσιῶν ἀνεν πυρὸς προσφερομένων εἰς τὰς 'Ερινός ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ Εὔμ. 108.).

7) ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 880, ἀπ. ἀρδίς, αἰγῆ μούγι ἐν τῷ πυρὶ χαλκευθεῖσα, δός τον νέντρου τοῦ οἴστρου, πρᾶλ. ἀποχρήματος.

II. ὡς δρος 'Ιατρ. ὁ ἀνευ πυρετοῦ, 'Ιππ. 'Επιμη. τὸ Α' 938: — 'Επιρρ. ἀπύρως ὁ αὐτ. Προρρ. 77.

ἀ-πύρετος, αν, ὁ μὴ πυρετεύεις, ὁ μὴ ἀναφεῖς ὑπὸ πυρὸς; ἀπύρετούτος, αν, ὁ μὴ πυρετεύεις, ὁ μὴ ἀναφεῖς ὑπὸ πυρὸς;

ἀ-πύρωτος [ὑ], αν, ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὁ μὴ εἰς πῦρ χριστοῦ; ὡς τὸ ἀπύρος, φάλη 'Ιλ. Ψ. 270· ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλεψει, Πλούτ. 2. 891E.

ἀ-πυρωτος, αν, περὶ οὐσίας ἔκπουστε τι, ὥγετ' δίστος, διπυρωτος, 'ανήκουστος' (Συζ.), 'Οδ. Α. 242· πάριπαν ἀπ. 'Επιγράμ. 'Ελ. 1046. 16. 2) ἐπὶ λεξιν, ἀπυρτα φωνην, γαῶν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δηλ. οὕτως: ὡσεὶς οὔδεις ν' ἐκάρυ, Σοφ. Ο. K. 489.

III. ὁ μὴ ἀκούσας περὶ τινος πρόχυτος, απληφορότος, οὐδὲ δήν ἡν ἀπυστος Ζεὺς 'Οδ. Ε. 127· μετὰ γεν., οὐδὲ 'ἄρα πολλοὺς χρόνον ἦν ἀπυστος μύθων Δ. 675.

ἀπύω, ιδεῖν ἐν λ. ἡπύω.

ἀπφα, ἡ ἀπφα, οὐπευτική προσαγόρευσις κυρίως μεταξὺ ἀδελφῶν, 'οἵτινες συγγενεῖῶν ὄνομάτων τὸ μὲν ἐστι κοινὰ πάντων, οἷον πατέρων μητηρῶν, ἀδελφῶν καὶ τὰ δημοια' λέγω δὲ διτὶ πάντας ἐντάσια τοῦ δεῖνα καὶ ἀδελφὸν τὸ δὲ ἐν προσωπου λέγεται ιδίως, οἷον ἀπφαν τὴν ἀδελφὴν 'Ἀστικῶς μόνην ἡ ἀδελφὴ εἶποι οὖν, καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος οπαῖς ...' Ιστέον δὲ διτὶ ἐκ τοῦ .. ἀπφα γίνεται καὶ τὸ ἀπφιον, ὑποκόρισμα δὲ ἐρυμένης τινὲς ζεῖ ταὶ τὸ ἀπφα ὑποκόρισμά φασιν 'Ἀστικόν' ὁ μέν τοις ἀπφιν παρὰ Θεοπρίτη πατέρων καλῆσις, τὸν βρέφος ἀν προσειτο πατέρα τῶν, ἀπ' οὐ ἔτι τοιούτον γάρ τι η λέξις ὑποβάλλει: νοεῖν' Εύστ. 565. 23· πρᾶλ. Σούδ. 76 καὶ τὰς λέξεις ἀππα, ἀπτα, παππα, πέττα.

ἀπφέριον [φι], ὑποκορ. τοῦ ἀπφα, ἀπφιον, τοὺς μὲν γέροντας δητας ἐπικαλούμεναι πατρίδια, τοὺς δὲ ἀπφέρια τούς νεωτέρους. Ξέναρχ. ἐν 'Πεντάλω' 1. 15.

ἀπφιδιον [φι], τό, Σχολ. Λουκ., καὶ ἀπφιον ἡ ἀπφιον, τό, Εύστ. ἐνν' ἀντ., ὑποκορ. τοῦ ἀπφα, πρᾶλ. Πολυδ. 1'', 74.

ἀπφύς, ἡ ἀπφύς, (Α. B. 857), γεν. -ούρος, ὁ, λεξὶς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος λεγομένη ἐν μέρουσ τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα, 'Εβραϊστι 'Ἄβρα, Θεόρ. 15. 14· πρᾶλ. ἀπφα ἐν τέτει.

ἀπώγων, ωνος, ὁ, ὁ μὴ ἔχων πάγωνα, Σουθ. ἐν λέξει ἀπόγονοι.

ἀπωδέω, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀπάδω, ἐν Πλουτ. 2. 1043B.

ἀπ-ῳδός, ον, παρέχωνος, παράχορδος Εύρ. Κύκλ. 490, Λουκ. 'Ιχαρομ. 17.

ἀπωθεων (Αἰολ.)· 'αποθεεν' 'Ησύχ.

ἀπύθμαντος, ον, ὁ μὴ ἔχων πυθενα, Κοδδ. Par. 2667 καὶ 2040.

ἀ-πύθμενος, ον, ὁ ἀνεν πυθενος; ἡ βάσεως, Παρθένιος δὲ ὁ τοῦ Διονυσίου ἀμφιθετον ἀκούει τὴν ἀπύθμενον φιάλην 'Ἄθην. 501A:—ἀπύθμενιστος, ον, Εύστ. 870. 28:—ἀπύθμην, ον, Θεογν. Καν. 86.

ἀπυκνωνας, ον, ὁ μὴ πυκνὸς ἡ πεπυκνωμένος, Πτολεμ. 'Άριον. σ. 30A, 31A:—ἀσσάντως ἀπύκνωτος, ον, Εύστ. 972. 39.

ἀ-πύλωτος [ὑ], ον, ὁ μὴ ἡσαφαλισμένος διτὶ πυλῶν, Σεν. 'Ελ. 5. 4, 20· διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀθύρωτος, 'Άριστοφ. Βάρ. 838.

ἀ-πυνδάκωτος [δ], ον, =ἀπύθμενος, 'Ησύχ. (Σοφ. 'Αποσπ. 541).

ἀ-πύονας, ον, ὁ μὴ συνάγων πύον, 'χωρίς ἐμπυον'. ἀπύον δια τοῦ ψιλοῦ δισχειλον; Σουθ. ἐν λέξεις ἀποτοει.

ἀ-πυργονος, ον, ὁ στερούμενος πρύγων, 'απείχιστος' 'Ησύχ. (Εύρ. 'Αποσπ. 749).

ἀ-πύργωτος, ον, =τῷ προηγ., 'Οδ. Α. 264.

ἀ-πύρετος, ον, =ἀπύρετος, Άρρ. 'Επικτ. 4. 6, 21.

ἀ-πύρετα, ή, ἐλεύθη πυρετοῦ, Γαλην. τ. 9. σ. 26.

ἀπυρετία, =τῷ προηγ., Γλωσσ.

ἀ-πύρετος [ὑ], ον, ἀνεν πυρετοῦ, Ιππ. 'Αφ. 1249· ὡς ἀπύρετος ἡδίατα διτ. π. 'Άρρ. 832D· διβίσος 'Δυτιφ. ἐν 'Ἄδηλ. 1. 6.

ἀπυργονομήνη, ή, μηλη (χειρογυγικὸν ἐργάλειον) ἀνεν πυρῆνος, δηλ. κόμβου ή κομβίου εἰς τὸ ἄκρον, Γαλην.

ἀ-πύργονος [ὑ], ον, ὁ μὴ ἔχων πυρῆνον (κοκούστοις) ή ἔχων λιαν μαλακὸν πυρῆνα, Λατ. αργεντος, ρόδον 'Άριστοφ. 'Αποσπ. 165, Θεορ. 'Ιστ. Φ. 4. 13, 2^η πρᾶλ. 'Άριστ. περὶ Ψυχ. 2. 10, 3. ὁ ἀνεν ἀκάνθης, ἔγχελυς ή φύσει ἐστὶν ἀπύργονος (ἀπτρίνος, Κοραζίς) μόνος χθύς, ἀνεν τῆς ὀστώδωνς ἀκάνθης, Αθην. 239A.

ἀ-πύρωνος [ὑ], ον, ὁ μὴ πυρός, παρ. 'Ομ. μόνον ἐπὶ ἀγγείων καὶ τριπόδων μήποτε τεθέντων ἐπὶ τοῦ πυρός, κανίς, ἀμεταξείριστος, ἔπιτ' ἀπύρωνς τρίποδας 'Ιλ. I. 122, πρᾶλ. Ψ. 267· πινακίσκος 'Άριστοφ. 'Αποσπ. 449· σκευῶν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων Πλάτ. Νόμ. 679A· χρυσον Συλλογ. 'Επιγρ. 150B. 27.

(2) ἀπ. οίκος, στερούμενος πυρός, ἀνήλιος, φυχρός, ἀτερπής, 'Ησ. 'Εργ. x. 'Ημ. 523.

3) ἐπὶ τροφῆς, ἀπ. οίνος 'Αλκαμάν 110· σιτία Πλούτ. 2. 349A· ἀκόλος 'Ανθ. Π. 9. 563, κτλ.

(4) ἀπ. χρυσον, χρυσὸς καὶ τακεῖς, ἀχώνευτος, ἀκάτεργαστος, ἀντιθ., πρὸς τὸ ἀπερθόν, 'Ηρόδ. 3. 97. ἀπ. τέχνη 'Άριστελ. 1. 12.

(5) ιερά ἀπ., θυσίαι, ἐν αἷς δὲν ἐνίκετο χρήσι πυρός, Πινδ. Ο. 7. 88· θυσίαιν διπυρος παγκαρπεις Εύρ. 'Αποσπ. 904· ἀλλά.

(6) ἐν Αἰσχύλ. 'Άγ. 70, ἀπύροι ιερά, βεβαίως εἰναι θυσίαι: ἀνάκτοι διτὶ ιερὸν πῦρ, ἀνθοῖοι, μιαραι, οῖαι ή τῆς 'Ιριγενειας (τοῖς 'Εριγενειον

ἐν τῷ πόνεις, ἀποτεύγω, Εύρ. 'Αποσπ. 787· τὴν δουλοσύνην ἀπ., πόνεις, ἀποτεύγω, Εύρ. 'Αποσπ. 787· τὴν δουλοσύνην ἀπ.,